

OTEVÍRÁNÍ CEST 2003

aneb

...ukááž? Nó, nic moc...

OTEVÍRÁNÍ CEST

15. – 16.3. 2003

Tak nám začíná další sezóna. Naposledy jste o nás mohli číst před čtvrt rokem, kdy jsme se sešli při Pečení 2002. Od té doby se činnost utlumila a soustředili jsme se na hledání dušiček. Dalo to ohromnou práci a výsledek zase stojí zato. Nemáme nikoho. Ono to nemohlo dopadnout jinak. Situace se má tak: z celé tlupy jsem zůstal já (Dig), Marcela a Bára, která má navíc tzv. speciální členství. Jde o to, že zdravotně se nemůže účastnit jízdních akcí a tak dělá „pozemní personál“. Co ostatní? Tak Lenka přestala komunikovat, Michal se nechal slyšet, že jezdit nebude a přidal se k „pozemnímu personálu“. Pavel začal prosazovat myšlenku „přidám se k tomu, kdo bude mít na akci pohodlí“. Tak to u mě nehrozí. Takže vyjíždí někdy s Tomášem a jindy s Markétou, která kolem sebe začala soustřeďovat lidi, kteří skončili u mě nebo v jiných klubech. Martin s Terezou odešli po roztržce na Expedici a Jarda nádražák prý tu a tam možná někdy asi snad vyjede. Šimon je pořád nedostupný, nekomunikuje, ale slíbil, že na Otevírání pojede. Nějak se mi nechce věřit. Shrnu a podtrženo jsem tu já a Marcela a máme dvoučlennou podporu pozemního personálu. Ještě se k nám hlásí Téra. To je dost dobrá holka, zatím nemá ani statut dušičky. Přesto činnost Hell's pokračuje! Šéfa a technika zastávám sám, 1. zástupce, zdravotnice, navigátor, kulturní attache, a.j. je Marcela. Taky máme dva členy: mě a Marcelu. A ač se snažím vidět budoucnost optimisticky, nějak to tam ne a ne dostat. Nicméně pracujeme na Expedici. Ta je kromě rozpočtu v podstatě připravena. A mimo to se tu a tam jedeme projet. Zatím jsme od 1.1.03 nalítali 200 km na čtyřech odpoledních výletech. Kalendář vyšel začátkem ledna, a jsou hotové některé náměty výprav. A do prvního výjezdu ještě vystrojím kolo Téry.

Do výjezdu zbývá týden. Konečně je kolo Téry v Jeskyni. Začínám vystrojovat. Středa před výjezdem. Vezu kolo a kusy želez na Žižkov, aby pomoci svářečky vznikl nosič a jiná příslušenství. Čtvrtek odpoledne. Mechanicky je kolo připraveno k výjezdu. Ještě nanáším barvu na nově vzniklá příslušenství, nalejvám na hejbací části olej a přichází SMS od Téry: „Mám vysoké teploty, jsem mrtvá.“ Nějak nevím, proč mě to nepřekvapuje. Krátce potom volal Šimon, že nepojede. Zase nic co bych nečekal. Jarda nádražák se omluvil už včera. Zbývá, aby svou účast zrušila Marcela a bude to úplně skvělé. Pátek odpoledne. Zatím žádné změny. Sobota dopoledne. Marcela je tady a snad doopravdy pojedeme! Po jedenácté odjíždíme. Jsme opravdu dva: Marcela a Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	203	0	0	9

Opouštíme Jeskyni a jedeme východním výjezdem kolem Plusu na Žižkově, kde dokupujeme potraviny. Spolu s námi parkuje před obchodem tohle:

To by se na tom dal nádherně nabít čenich! Jak tak čekám na Marcelu, až to v krámě vyřídí, vidím k monstru přicházet invalidního pána. Je celý v elastické,

oděvu, počmáraný reklamami na kdecu. Naložil nákup, nasedl, malý kousek popojel, dal si do pusy cigáro a zapálil si. Pak s grácií odjel... No to jsou věci... Přichází Marcela. Nakládáme a jedeme. Přes Malešice, Štěrboholy, Dubeč a Dubeček do Uhříněvsí. Tady po několika, pro nezúčastněné, nepochopitelných manévrech zajíždíme k trvalému bydlišti Marceliny kolegyně z práce. Dozvídám se, že jí vezeme výplatu... No, dobře. Taky způsob... Pak jedeme na Kolovraty a dál do Říčan. Je pod mrakem, ale docela teplo. Tedy pod vrstvou triček, mikin, zimních bund a čepic.

Říčany

hrad, kostel, muzeum, působiště významné osoby

Na okraji rozsáhlých lesních komplexů těsně za jihovýchodní hranici Prahy stojí město, připomínané v r. 1276, kdy na zdejším gotickém hradě sídlil rod Říčanských z Říčan. V r. 1420 hrad dobyl Jan Žižka a pevnost již nebyla nikdy obnovena. V Říčanech se vystřídalo několik mocných rodů: Trčkové z Lípy, Ostrovcové z Kralovic a od r. 1572 Jaroslav Smiřický ze Smiřic, který svým vlivem vysokého státního úředníka přispěl k získání práva výročních a týdenních trhů. Od 14. stol. byly Říčany městečkem. Po Bílé Hoře se dostaly do rukou Liechtensteinů. V letech 1870 – 1949 tady sídlil okresní úřad a soud, po dokončení železniční trati v 70. letech 19. stol. nastal rozvoj drobného průmyslu.

Z rozsáhlého gotického hradu ze 13. stol. se zachovala severní a západní zeď raně gotického paláce a zbytky čtvercové věže. Na náměstí stojí klasicistní radnice z r. 1864, na jejím průčelí je fragment renesančního portálu a městský znak, letopočet 1575 připomíná udělení tržního práva, Mariánský sloup pochází z r. 1699. Památník s plastickou výzdobou od B. Bendy je věnován padlým v 1. svět. válce. Původně gotický kostel sv. Petra a Pavla byl upraven v 16. stol. a r. 1719 zbarokizován.

Městské Mudruňkovo vlastivědné muzeum má stálou expozici historie města.

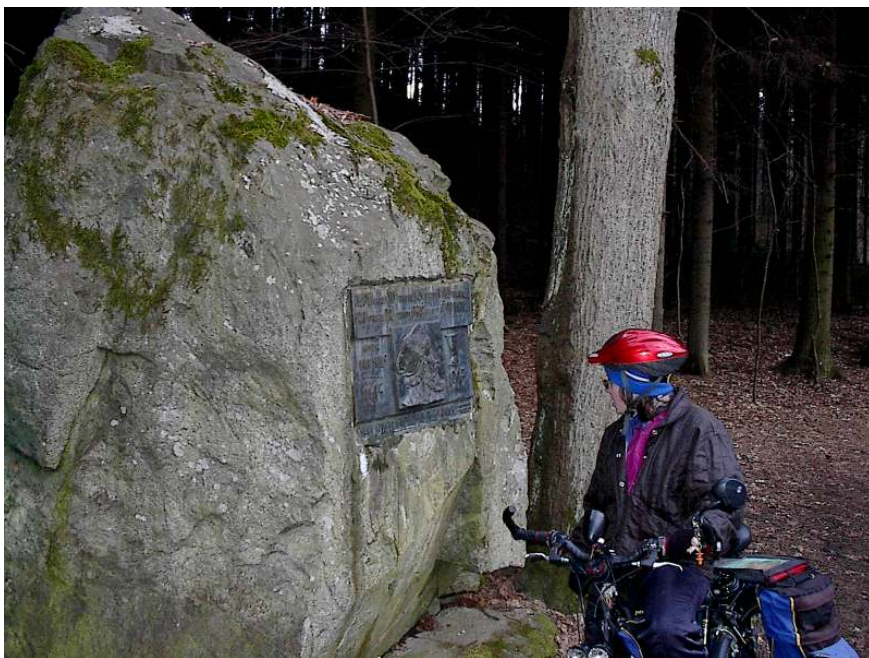
Ve zdejším zahradnictví pobýval často u svých příbuzných lékař a spisovatel dr. Josef Thomayer (1853 – 1927). Navštěvovali ho tu J. Vrchlický, S. Čech, J. Zeyer, J.V. Sládek, J. Neruda, A. Jirásek, K.V. Rais.

Zajímavou osobností, spojenou s městem, byl ale především Alois Oliva, (1822 – 1899), vyučený obchodní příručí, který se vypracoval až na post předsedy správní rady tehdy založené české Živnostenské banky. Se svojí manželkou založil r. 1890 na východním okraji Říčan v příjemném lesním prostředí výchovný ústav pro opuštěné děti, který byl v r. 1926 přeměněn na dětskou ozdravovnu. V posledních letech byla tzv. Olivovka využita jako dětská léčebna dýchacích cest.

Město objíždíme po jeho jižním okraji. Marcela je nadšená tím, jak se dá krásně vyhnout hlavním tahům a silnému provozu. Z Říčan jsme venku natošup. A než jsme stačili probrat, jak to bylo rychlé, přijíždíme do Světic. Nadnáším, že by bodla zastávka v oblíbené a zároveň jediné hospodě v širokém okolí. Marcela má asi hlad, protože souhlasí až nápadně hladce. Usadili jsme se v lokále a objednali si uzený bok + knedlík (žluťoučký a dobroučkový) + červený zelí... a nějaký ten čaj

a grog. Při čekání na objednané i při konzumaci se stíháme bavit tím, jak tady starší pánové u vedlejšího stolu krásně hrají mariáš. Teda ti mají hlášky! Soustavně se trefují do pána sedícího zády k nám a to tím, že Slávie prohrává a je veskrze nejhorší na světě. Pán nic nedbá a na oplátku zbytek stolu vesele obehřává o hromádky desetičků.

Po jídle a odpočinku frčíme dál. V cestě máme Vřestary a Mnichovice. Není nejtepleji. Teploměr ukazuje 5°C. Přesto se jede docela dobře. Těsně před Mirošovicema odbočujeme ostře doleva a pokračujeme romanticko-dobrodružnou zkratkou lesem a houštinou, která ještě před rokem vyvěrala v Javorníku u Čtyřkol. Doufejme, že to tak je ještě dnes. Přece jen prožíváme velmi dynamickou dobu plnou změn a zvrat(k)ů a mohlo se stát, že nějaký penězpán nechal otočit tok potoka, změnit odvěké cesty a nechat růst les kořenama nahoru... Vjíždíme do lesa. Tak je to dobrý, stromy mají pořád kořeny dole. Je to tu mokré a měkké. Trochu se boříme a nějak to nechce jet. Ale díky převodovému vybavení našich železných miláčků není zase až takový problém podobné pasáže zdotat. Prokličkovali jsme mezi stromy a jsme u potoka.

Je tu roztomilá stezička šplhající po úbočí skalnatého kopce nad potokem v šíři cca 20 cm. Povrch je nakloněn mezi 30 a 40 stupni k potoku, je tvořen kameny všech velikostí, mokrou hlínou, kořeny a klacky. Pro naše kola ideální. Přesto, kupodivu sjíždě. S trochou strachu. Ona ta voda co teče pod námi je už od pohledu velmi studená. A ani jeden z nás nemá v úmyslu následovat Pražské otužilce, kteří lezou do Vltavy uprostřed zimy a libují si jak je voda nádherná. Je tu pěkně. A to i navzdory tomu, že příroda si ještě užívá zimní spánek. Kalendářní jaro začíná až za týden a faktické kdo ví kdy.

Pomalu se suneme údolím a než bys řekl, výrobce obuvi, jsme ve Zlenicích u Hlásky. Kontrolujeme přítomnost zříceniny a pokračujeme překonat poslední kousek dobrodružné zkratky. Ten však stojí za to. Je tu převýšení kolem deseti metrů na čtyřech metrech. Tedy lidsky: Je to tu sotva schůdné. Ale my jsme báječní a tak tento úsek také zdoláváme. Připouštím, že né v sedle, zato však ve dvou na jedno kolo a to ještě s drobnými potížemi. Ta cestička zbaběle klouže a trhá se pod námi. Že se nestydí! No, asi nestydí. Není ani trochu červená. Pomalu a opatrně překonáváme nástrahy přírody, když tu z protisměru přijel cyklista v elastickém, na horáku. Tak to mám dost. Zase se hrabeme z blbý strany. Velice obtížným manévrem jsme se vyhnuli a začali se sestupem. Proti výstupu je to však brnkačka. A jsme dole. Po kontrole poškození se ještě ohlížíme:

Dále pokračujeme po dost rozbité cestě k osadě Javorník. Nějak mě napadlo se jet podívat na letní sídlo, které jsem získal ženitbou, odpracoval tu stovky brigádnických hodin a rozvodovým řízením o něj zase elegantně přišel. Stojíme před ním. Moc se neliší od toho jak vypadalo před deseti lety, kdy jsem tu byl naposledy. Akorát tenkrát jsme to tu s tehdejším tchánem prohlásili za staveniště, čímž jsme odsunuli úklid na neurčito. Stav přetrvává. Jsem trochu zklamán. Jedeme dál. Tady všude to znám a pamatuju, jak to támhle koupil nějaký Brňák a začal tu ruinu opravovat. Dneska je to skoro vila. Támhle na rohu se stavělo již před patnácti lety a pořád to není hotové, ve druhé uličce mají pořád potíže s bahnem na cestě... Čas se tu o mnoho nepohnul. Jen původně dílny TOS dnes vypadají podstatně lépe a zdá se, že se tu cosi vyrábí. A jsme na mostě do Lštění. Vypadá pořád stejně. To by možná konstatovali i Američani, kteří ho tu na konci války postavili jako most na jedno použití pro přejezd autokolony.

Tak a dost! Projeli jsme Lštění a po zdolání kopce vjíždíme do Čerčan. Jede se docela dobře. Je půl šesté a do cíle zbývá jen kousek. Podjeli jsme viadukt a za pár chvil odbočili vlevo na nějakou roztomilou silničku, vedoucí někam zatraceně nahoru! Marcela tvrdí, že jde o strhující závěr dnešní cesty. Tak ano, strhující to je. Jsem poněkud strhán, a to ještě nejsme nahoře. Oldoslav by jistě podotkl, že kopce jsou kořením cyklistiky. Já k tomu dodávám, že mě v tom případě pěkně pálí huba. Už jsme nahoře a po polní cestě zajíždíme do chatové kolonie a zastavujeme před jedním ze stavení. Marcela vylovila klíče a po odemknutí nás ohlásila. Odstrojili jsme, zaparkovali a šli se projít. Důvod nebyl snad ten, že bychom si během dne dostatečně nezaturistili, ale ten, že potřebujeme trochu protáhnout jiné partie toho, co zbylo přes zimu po svalech. Pokud to neuděláme, je velká šance, že se zítra nehnem. Marcela, jako místní, to řídí. Vede mě cestami, necestami do Mrače, přičemž mi na každé křižovatce dává vybrat kudy dál. Což, je to od ní moc pěkný, ale já vůbec nevím, kde jsem, čímž její velkodušnost ztrácí na významu. Setmělo se. No to se zase daří! Vyjdeme-li z předpokladu, že se jdeme podívat po nějakých památných místech, nemohlo nás potkat nic lepšího. A jsme v Mrači. Najít ve dne největší objekt z celé vesnice jistě není problém. Za tmy to ovšem nepostrádá dobrodružnost. Našli jsme a drze vešli až na nádvoří.

Mrač

zříceniny

V Mrači byla tři panská sídla. Nejstarší sídlo stávalo na zalesněné vyvýšenině nad potokem, na homolovitém pahorku. Šlo o patrně dřevěnou tvrz, vystavěnou Mračskými z Mrače ve 2. pol. 13. stol. Jednomu z majitelů, Zdislavovi z Mrače, přisoudil spisovatel R. Šimáček úlohu zločince ve svém historickém románu Zločin na Zlenicích hradě L.P. 1318. Když nevelká tvrz přestala majitelům vyhovovat, vybudovali si asi 100 m odtud dále k západu koncem 14. stol. novou tvrz, stojící dodnes. Je to patrová kamenná budova s valbovou střechou a nádvořím ohrazeným kamennou zdí, v níž je zazděná bývalá brána. Na konci 30leté války byla tvrz pobořena, později přestavěna na

sýpku a v 19. stol. na byty. Po roce 1690 začal nad tvrzí stavět nový zámek Jan František z Vrbna a Bruntálu. Patrová stavba nebyla pro dluhy nikdy dokončena, k bydlení sloužilo pouze jedno podlaží, a během 18. stol. byla opuštěna. Ze zámku zůstaly velké zříceniny obvodového zdiva s okny, v její blízkosti jsou pozůstatky bývalého poplužního dvora.

Tak, dobrý, končím prohlídku a otáčím nás zpět. Už se mi chce hodně ležet a co víc, spát. Marcela mě vede nějak jinudy, než jsme přišli. Ale já věřím tomu, že chce taky spát a proto, že jdeme rovnou do chaty.

Nespletl jsem se. Jsme tu. Procházka byla pěkná a skončila akorát. Provádíme večerní opatření a kolem 23. hodiny zalezáme. Jsem velmi unaven, ale do krásna. Jenom mi tu chyběj ti co nevyjeli. Dobrou noc.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Baba	46,7	251	48,6	13,7	9-5

Ráno 16.3. neděle

Probudil mě mužný bas znějící někde z těsné blízkosti dveří pokojíku v němž nocujeme. Šťouchnul jsem do Marcely, aby mě informovala cožeto, jakto, pročto a jestli ještě můžeme spát. Prý se mám uklidnit, protože hlas patří strejdovi, kterého absolutně nezajímáme. Tak jo. Maličkou škvírkou v okenici sem dopadá náznak světla. Venku se tedy rozednilo. Tady je tma jako v ranci, teplo, příjemno...

Někde blízko štěká pes. To je prý Belina a pro nás znamená, že se má vstávat. Kolik tak asi je? Kolik? Po deváté? Tak jo. Jsem pro abychom vstali. Marcela kamsi odešla a tak ještě na chvíličku...

Bouchnutí dveřma. No jo, dyť nespím. Marcela pobíhá z místnosti do místnosti a na mě to dělá dojem, že potřebuje být ve všech najednou. Ani se nesnažím chápat o co jde. Mezivýsledek jejího počínání je snídaneň. Po ní balíme. Nějak mi připadá, že čím míň toho večer vybalíme, tím dýl nám ráno trvá to zase sbalit. Krátce před dvanáctou přestává Marcela pobíhat a jsme připraveni k odjezdu. Zároveň s námi odjíždějí všichni, kdo se sem od rána sjeli. Provádějí tu cosi souvisejícího s přesunem strejdova nábytku a protože mi úplně uniklo o co jde, vůbec tomu nerozumím. Sleduju jenom jak se tu chumelí dost lidí a pořád cosi podnikají. Ted' zrovna odjíždějí. Tak my taky. Rozloučili jsme se s babičkou a vydali se na přejezd ku Praze. Cestou uskutečnime několik mezipřistání. 1. na hřbitově, kde odpočívá Marcely dědeček, 2. u druhé babičky v Bukovanech, kde se má Marcela ukázat po dlouhé době, 3. na dalším hřbitově, kde se naposledy rozloučili s druhým dědečkem.

Úvodní část cesty vedla po lních cestách, které ani trochu nejevily známky suchosti. Kola kloužou po mokřím travnatém povrchu, jede se blbě. Moje přední kolo jakš takš ukazuje směr, kterým bych hrozně rád jel. Zadní ale chce být

v cíli první a tak jedu téměř bokem ke směru jízdy. Trochu si připadám jako na motorce jedoucí plochou dráhu. Co šlápnutí to osmdesátiprocentní prokluz a pokus shodit mě. Ale vítězím. Jsme u zadní branky hřbitova a vcházíme dovnitř. Parkujeme a Marcela odchází mezi hroby. Tam cosi kutí a za krátko můžeme jet. Svítí slunce, ba co víc, hřeje a je nádherně.

Jedeme po silnici a než jsem stačil vyřknout obligátní „Kdy už tam budeme?“ zastavujeme v Poříčí nad Sázavou. Mají tu dvě pozoruhodnosti: 1. kostel, který se jmenuje Sv. Petra a Pavla, a 2. kámen připomínající vítězství Žižkových vojsk nad vojsky Panské jednoty.

Poříčí nad Sázavou**kostel, pomník – památník**

Obec vznikla spojením městečka Poříčí a osad Balkovice a Kouty. O její starobylosti svědčí dva dochované románské kostely, které patří ke klenotům našeho raně středověkého umění. První z nich, kostel sv. Petra a Pavla, stojí na výšině nad silnicí při okraji bývalého Poříčí mezi údolími Sázavy a Konopišťského potoka. Jeho silueta s mohutnou románskou věží dodává ráz celé krajině. Pochází patrně ze 3. čtvrtiny 12. stol. Je to klasická jednodlná stavba s obdélnou lodí, polokruhovou apsidou a průčelní hranolovou věží, vybudovaná z nhrubo přitesaných žulových kvádrů. Při barokních úpravách v r. 1677 byla do lodi prolomena dvě velká okna. Ve věži, kryté jehlancovitou střechou, je 32 úzkých sdržených okének, oddělených kulatými sloupky. Druhý kostel, sv. Havla, stojí při ústí Konopišťského potoka do Sázavy v bývalých Balkovicích. Byl založen kolem roku 1230 a vystavěn z pískovcových kvádrů, původně se dvěma věžemi v průčelí. Jeho vnější vzhled pochází z barokní a novorománské úpravy, románské založení připomíná portál a okénka v apsidě. Velmi cenný je interiér kostela, v němž se dochovala původní románská krypta, jedna ze čtyř tohoto způsobu a stáří, které v Čechách máme. Vstup do ní je po 13 schodech z lodi nebo úzkými chodbami ve zdivu kostela. Klenbu krypty podpírají čtyři osmiboké románské sloupy s hlavicemi, prostor osvětlují úzká okénka. Pozoruhodné je vnitřní zařízení svatyně, jednotné řezbářské provedení oltářů, kazatelny, oratoře a soch, zhotovené z lipového dřeva plzeňským řezbářem Lazarem Widmannem v letech 1745 -1751.

U bývalého brodu přes Sázavu v Poříčí se dne 14.5.1420 odehrála bitva, v níž tábořské vojsko vedené Janem Žižkou, táhnoucí na pomoc obležené Praze, porazilo v nočním střetnutí šiky katolických pánů. Událost připomíná pamětní kámen u železničního přejezdu.

Je tak krásně, že odkládáme oděvy. Né všechny. Jen bundy, ve kterých je ted' nesnesitelné horko. Hned se jede líp. Pohybujeme se mezi poli po rozbité okresce. Vpravo od nás nějaká koňomilové prohánějí dva hnědáky a grošáka. Jde o skutečné koně. To jen tak na upřesnění. Kousek dál stojí človíček, na krku má vysílačku a hledí k obloze. Co to asi dělá? Správně, pouští si letadélko. Toto je dost velké. Typuji, že bude mít rozpětí kolem 2,5m. Je krásně.

Jedeme zvolna a přece už jsme v Bukovanech. Zajíždíme ke statku. Prý jde o nemovitost, kterou vlastní druhá Marcely babička. Marcela nás ohlásila a vtáhla mě na návštěvu.

Popovídali jsme si s babičkou a přítomným strejdou, dostali jsme borůvkovou buchtu a za hodinu odjíždíme. Zase jen kousek za vesnici. Brzdíme u dalšího hřbitova. Tady je prý uložen druhý dědeček. Marcela odchází za zeď. Já si hovím na sluníčku a hlídám kola. Za nějakou chvíli se Marcela vrátila a tak pokračujeme v cestě.

Projíždíme Týnec nad Sázavou. Mají tu hrad nebo co to je. Akorát je mimo sezónu uzavřen. Ale i tak ...

Týnec nad Sázavou

Od roku 1793 do roku 1866 se zde vyráběla majolika a kamenina. V obci se dochovala zajímavá kruhová vila bývalého továrníka Janečka. Na ostrohu nad Sázavou se tyčí čtverhranná věž původního hradu ze 13. století a vedle ní románská rotunda rovněž ze 13. století s pozdně gotickými okny. Kostel sv. Šimona a Judy, který se nalézá naproti hradu, je původně gotický, přestavěn v polovině 18. století. V letech 1872 a 1902 na něm byly provedeny další úpravy. V současné době se zde nalézá muzeum týnecké keramiky.

A jsme venku stále je nádherně. Ještěže jsem vyvezl tmavou optiku. Krásně tlumí ostré paprsky, které mají namířeno ke mně do očí.

Zastavujeme v Chrástu nad Sázavou. Chci zvětšit mlýn na protějším břehu Sázavy.

Je opravdu krásně. Rozhodli jsme se, že si na chvilku odpočineme za roštím na kraji pole v závětrí na sluníčku. Prodrali jsme se nějakým sajrajtem a jsme tu. Parkujeme kola a děláme si pohodlí vedle nich. Nejdříve jsme si sedli, potom jsme se opřeli o ruce, pak o lokty a nakonec ležíme. Slunce nám dává vrchovatě teplých paprsků...

„Vstávej, už je docela chladno!“ „Co je zas?“ „No, je o hodinu a kus víc, než když jsme přijeli.“ To jsme ale nádherně vytuhli. Tak jo. Zas kousek popojedem. Vyhrabali jsme se na silnici a projeli Krhanice. To je ta vesnička, ve které jsme přišli odchodem Markéty o opěrný bod. Má se na mysli střechou a stěnami kryté nocležiště. Ach jo...

Kamenný Přívoz. Ano, právě tady, se v roce 1990 na zde přítomném mostě rozsekala starší Markéta. A taky si už léta slibuju, že jednou, až to bude mimořádně vhodné, prozkoumáme břeh řeky. Mám podezření, že tam vede cesta, a že celou dobu, co tudy jezdíme, zbytečně šplháme na kopec do Jílového. Mimořádně příznivá situace je dnes a teď. Po chvílce hledání se potvrdilo to, co jsem si myslel. Cesta tu je. A značená zeleně, turisticky.

Mají to tu dost dobrý. Po nějakém čase se značení změnilo na žluté a zavedlo nás pod most. Ale jaký! Je celý kamenný a chybí mu dva metry, aby byl stejně vysoký jako Nuselák. Aspoň to píšou na tabulích naučné stezky. A navíc je z roku 1900, přičemž je to prý nejvyšší železniční most u nás a to celé nad roklí Kocour. Pokochali jsme se a zase dál. Teda ale mají to tu zatraceně nahoru. A dlouho. Cosi tu píšou o nějakém skalním prahu. Musím přiznat, že takový práh nemáme u žádných dveřích na celých Královských Vinohradech. Zdolal jsem ho. Ještěže jedeme nalehko. Jinak bych to neměl. Marcela jde pěšky. Za zatáčkou jsou nějaké cedule. A hele, zvou nás. A to na prohlídku podzemních slojí vzniklých dolováním zlata. Rádi se podíváme. Akorát nějak není duben. To je ten měsíc od kdy otevírají. Škoda.

Ploužíme se dál. Vyhrabali jsme se nad vesnicí Horní Studené. Ten kopec byl opravdu příšernej. Až pojedeme na exkurzi do dolů, pojedeme tak, abychom ho sjížděli! Zastavili jsme, pojedli něco energetických mňamek, přioblékli se a pokračovali na Prahu. Ovšem přes Okrouhlo, Zvoli a Vrané nad Vltavou. Během d'ábelského sjezdu do Vraného se setmělo a mocně ochladilo.

Vrané nad Vltavou

Vrané je velmi stará ves, připomínaná již v r. 993 v zakládací listině Břevnovského kláštera. Leží ve svahu nad pravým břehem Vltavy v hlubokém údolí, jehož malebnost ještě podtrhuje hladina Vranské přehrady.

Církevním majetkem zůstala po celá staletí, pouze klášter Břevnovský vystřídali v r. 1407 zbraslavští cisterciáci. Obci dominuje kostel sv. Jiří, i když stojí dole u břehu Vltavy. Byl založen jako gotická stavba s věží, kterou připomíná gotický sedlový portál, dnešní vzhled získal při barokní přestavbě. Kostel obklopuje hřbitov s barokní osmibokou márnicí. V obci jsou známé papírny, založené v r. 1837. Před 2. svět. válkou v nich jako závodní lékař pracoval spisovatel Vladislav Vančura.

Škoda, že se nemůžeme přesvědčit blíže. Je tu poněkud tma. Jedeme podél Vltavy. Ve světle našich reflektorů to tu vypadá jako po válečném konfliktu. Je 7 měsíců po povodních, ale tohle se bude dávat dohromady ještě dlouho. Zvolna se blížíme k cíli dnešní jízdy. Praha Zbraslav. Od teď už to není zajímavé. Projeli jsme Modřany, napojili se na stezku, která je našťástí zprovozněná a po ní dojeli až do Braníka. Odtud po návratové trase kolem Podolské vodárny, přes Nuselák na nám. Míru a dál k Vinohradské vodárně, Žižkovskému vysílači, kolem Bezovky do Jeskyně. Tahle poslední část byla, jako vždy, nejméně zajímavá, nejúnavnější a nejdelší. Jako nakonec všechny návraty. To bylo dneska krásné! Škoda jen, že to s námi nemohlo prožít víc lidí...

Tak a to je z letošního Otevírání cest všechno. Snad se sejdem na výpravě příští.

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	52,3	309	58,2	13,9	2-14

Celková technická data:

<u>Účast</u>	Dva zbylí...: Marcela.a Dig
Oficiálně přiznaná kilometráž	106 km
<u>Přístě</u>	Jarní

Trasa		
Praha - Žižkov	Javorník	Horní Studené
Praha - Uhřetěves	Čerčany	Svatováclavské
Praha - Kolovraty	Poříčí n.Sáz.	Zahořany
Říčany	Baba	Okrouhlo
Světlá	Poříčí n.Sáz.	Zvole
Všestary	Bukovany	Vrané n.Vlt.
Mnichovice	Týnec n.Sáz.	Závist
Mirošovice	Krhanice	Praha - Podolí
Senohraby	Kam.Přívoz z.t.z.	Praha - Žižkov
Hrušov	Žampach	

Osoby jejich zkratky a písmo:

Tera (Tera), Marcela (Mcl), Michal (Msh), **Bára (Brk)**, Jarda (Jrd), Dig (Dig), *Pavel (Pvl)*, **Šimon (Smn)**, Ostatní (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour^{plus} 2003
MCL & Dig
Neprodejné
e-mail: dig02@volny.cz